No. 48. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 21 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Tijdgenoot

begint in deze dagen eene meesterachtheid, eene pedanterie aan te nemen, waartegen wij meenen, dat blad, ook in zijn eigen belang, te moeten waarschuwen.

Deszelfs aanhoudend knorren en grommen, over de wijze waarop de wetten zamengesteld worden; deszelfs naauwkeurige en bepaalde aanwijzing, *welke* soort van mannen daarmede eigenlijk moesten worden belast, en *welke* betrekking die mannen dan zouden moeten vervullen, te weten lid van den Raad van State; dat knorren en grommen, zeggen wij, heeft ons reeds meer dan eens op het denkbeeld gebragt, dat de *Tydgenoot* onder zijne vrienden eenen goeden wetten-maker beschikbaar had, dien dat blad niet ontzien zou, voor het algemeen belang af te staan, wanneer men van hooger hand kon goedvinden, dien man het lidmaatschap van den staatsraad, tot gemeld einde, op te dragen.

Dit ons vermoeden wordt gansch niet verzwakt door de bittere en hartstogtelijke wijze, waarop *de Tydgenoot* zich uitlaat, telkens wanneer de voormalige mede-redacteur der *Arnhemsche Courant* kan worden ter sprake gebragt. Bij zulk eene gelegenheid wordt dan telkens herinnerd dat *deze* schrijver eene hevige taal voerde, dat hij een oppositie-kraaijer was, dat hij de achtingswaardigste mannen beurtelings bespotte en verguisde, en wordt nu zelfs, in het nommer des *Tydgenoots* van 13 April n°. 15, die schrijver een te » onbeduidend persoon genoemd, om er meer dan » twee woorden over te spreken." En toch hoevele heeft de *Tydgenoot* er niet reeds over den hals gebroken! Hij kan er immers bijna niet van zwijgen. En geen wonder! Want telkens, wanneer genoemde schrijver met al zijne zonden en gebreken ten tooneele gevoerd wordt, ontstaat er gelegenheid tot vergelijking dezes mans met de geheel andersoortige schrijvers van *den Tydgenoot.* DIT blad verschijnt dan daarbij in al het schitterend licht, in den vollen middagglans van deszelfs heiligheid en reinheid, van deszelfs gematigdheid, regtvaardigheid, vaderlandsliefde en geleerde beduidenheid. En waartoe moet nu zulk eene vergelijking de Regering en de natie als 't ware onwederstaanbaar henen slepen, zoo niet tot het besluit, dat, wanneer de Regering dan toch publieke schrijvers in hare dienst wil nemen, zij wel andere en betere keuzen doen kan, dan juist uit de mannen, die eene zoo hevige taal gevoerd hebben, en zóó onbeduidend zijn.

Om de vergelijking nog wat sterker te maken, en nog een gunstiger licht op de redactie van den *Tydgenoot*, (dat zoete kind), te doen vallen, heeft dit blad, in zijn reeds aangehaald nommer, gemeend, ook nog eens van de *Vlissingsche Courant* te moeten spreken.

» Wij hebben, zegt het, den *fellen toon* van de *Vlis-* » *singsche Courant* in der tijd bestreden, maar » desniettemin noemen wij — — de mystificatie van » de *Vlissingsche Courant* onedelmoedig, onstaatkun- » dig en onwaardig aan eene Nederlandsche Regering."

De *Tydgenoot* doet verkeerd met aan de *Vlissingsche Courant* juist eenen FELLEN TOON te laste te leggen. Ook herinneren wij ons niet, zulk eenen toon door den *Tydgenoot* in dat blad zoo bepaaldelijk te hebben zien *bestreden.*

De *Vliss. Courant* opposeerde in der tijd hevig, het is waar; doch die hevigheid lag meer in de aangevoerde daadzaken en bewijzen, en in het licht, waarin men de zaken plaatste, dan in eenen eigenlijk gezegden FELLEN TOON. Wanneer men eenige losse versjes of aardigheden, in dat blad, zonder medewerking der gewone schrijvers der hoofdartikelen ingeslopen, uitzondert, zal de *Tydgenoot* moeite hebben, in de *Vlissingsche Courant* van vroegeren of lateren tijd passages aan te wijzen, waarin de Regering op zulk eenen fellen toon wordt toegesproken, als in het artikel van den *Tydgenoot* geschiedt, waarover wij thans handelen.

Toen men, voor eenigen tijd, eenen aangeduiden schrijver der *Vlissingsche Courant* in den *Tydgenoot* had aangevallen, las men in genoemde Courant eene verdediging van het gedrag, de beginselen en beweegredenen diens schrijvers. Wat deed daarop de *Tydgenoot?* Hij achtte geenszins eene repliek in zijn belang; maar liet de uitspraak aan de natie over. D[illegible] billijk en edelijk, dachten wij, en wij zwegen insgelijks.

Thans echter, nu de *Tydgenoot* het noodig oordeelt, zichzelven, als oppositie-blad, eens weder met eene heiligen-glorie te omstralen, moet de *Vlissingsche Courant* met de *Arnhemsche* hand aan hand gaan

Een *fellen toon*, dien de eerste tegen de Regering zou gevoerd hebben, wordt verweten; en ook dááraan herinnerd, dat de vlekkelooze *Tydgenoot* dien toon heeft bestreden.

Om overigens der *Vlissingsche Courant* maar in eens den genadeslag te geven, wordt gezegd, dat zij eene *mystificatie*, dat zij *ministerieel* is. Waarom eene mystificatie? waarom ministerieel? Dit leest men in den *Tydgenoot* niet. Het publiek gelieve dit zoo maar, op zijne verzekering, voor goede munt aan te nemen!

Wij protesteren ten allersterkste tegen het op eene lijn plaatsen der *Vlissingsche Courant* en hare schrijvers met de *Arnhemsche Courant* en de hare.

De *eerste* heeft zich nimmer betoond een » orgaan » der altoosdurende negatieve oppositie" zoo als de *Tydgenoot* de *laatste* noemt. De eerste opposeerde, wanneer haar oppositie noodig en nuttig scheen; maar zij *verdedigde* ook in tegenovergestelde gevallen, even als de *Tydgenoot* nu ook doet.

De *eerste* is aan hare beginselen getrouw gebleven; de beginselen der laatste zijn aanmerkelijk gewijzigd. Wij willen hier alleen de regtstreeksche verkiezingen herinneren.

De *Vlissingsche Courant* strijdt nog altijd voor datgene, waarvoor zij altijd streed: meer billijke verdeeling der lasten, meer billijke verdeeling der staatkundige regten en voorregten tusschen de lastdragende burgers; afschaffing van verouderde voorregten en privilegien; deugdelijke waarborgen tegen mogelijke ministeriele willekeur; opheffing der lijdende mindere klasse uit haren gedrukten toestand; aanmoediging en ontwikkeling der nijverheid door dezelfde middelen, waartoe alle andere Staten, welke iets anders dan de heillooze leer van het *Handelsblad* omhelzen, de toevlugt nemen. Ziedáár de *Vlissingsche Courant*, zoo als zij vroeger was, ziedaar wat zij nog heden is! Noeme de *Tydgenoot* het streven van zulk een blad eene mystificatie; het zal niet veel baten; het publiek ziet wel beter; het ziet, dat dit blad nog altijd onafhankelijk dáár staat; dat hetzelve nog altijd het goede voor land en volk beoogt, ook dáár waar het der waarheid huldigende, de Ministers of hunne handelingen verdedigd.

En de *schryvers*, der *Vlissingsche Courant* hebben deze, zoo als anderen, op eenmaal opgehouden, hune denkbeelden over de algemeene belangen in het openbaar mede te deelen? aan de staatkundige opvoeding der natie mede te merken? aan te wijzen, wat voor het land schadelijk of heilzaam, wat voor het volk tot druk of tot behoefte is? In geenen deele! Dus geene overeenkomst, van het begin tot op den huidigen dag tusschen de *Arnhemsche* en de *Vlissingsche Couranten* en derzelver schrijvers.

Het is in den *Tydgenoot* eene al te teedere bezorgdheid voor de schrijvers over de publieke aangelegenheden, te zeggen, dat de taktiek door de Regering gevolgd, die is, om op deze mannen de blaam van zelfzucht te werpen. Waarlijk, de Regering behoefde geene moeite of opoffering te doen, om zulk eene blaam op die schrijvers te werpen: die blaam rustte reeds op hen, van het oogenblik af aan, dat zij aanvingen te opposeren.

Of meenen de schrijvers van den *Tydgenoot*, dat het publiek het er voor houdt, dat *zy* geheel belangeloos, zonder zelfzucht, over de openbare aangelegenheden schrijven? Neen, waarlijk, zoo gunstig denkt het publiek niet, ook niet over de schrijvers van den *Tydgenoot.*

Het publiek weet, dat er eigenbelang van verschillenden aard bestaat. Zucht om door schrijven *geld* te winnen; om door te opposeren vermeerdering van abonnés te erlangen: het weet dat er ook eigenliefde bestaat, welke of soms gekwetst, of voor als nog onbevredigd is; het weet, dat er ook eerzucht, zucht naar titelen of onderscheidingen bestaat; die wetenschap maakt, dat een oppositie-schrijver, als *zóódanig*, reeds dadelijk onder de blaam ligt van zelfzuchtige bedoelingen. Het publiek is eenmaal niet anders.

Heeft de oppositie-schrijver bekwaamheden; heeft hij daardoor lezers gevonden; schonk het publiek aandacht aan zijne berispingen, aan zijne aanmerkingen, zijne waarschuwingen of teregtwijzingen: wat deed dan het publiek anders, dan aan de Regering het voorbeeld geven van prijsstelling op de bekwaamheden, welke zich op *die* wijze openbaarden?

Zeker de vermogens van den openbaren schrijver kunnen op verschillende wijze worden aangewend. De één (men denke b. v. maar aan den redacteur van den *Tydgenoot*), kan zich achting en vertrouwen op zijne goede bedoelingen verwerven; de ander alleen bewondering of huldiging van zijn *vernuft.*

De wijze, waarop de Regering de bekwaamheden erkent en aan de belangen des lands dienstbaar maakt, kunnen evenzeer verschillend, en min of meer doelmatig gekozen zijn.

Van dáár, dat het oordeel des publieks en der onpartijdige schrijvers ook zeer uiteenloopend zijn kan en moet, naar gelang de handelingen der Regering in die gevallen meer of min natuurlijk en oorbaar aan hen voorkomen.

Maar in allen gevalle is het eene belagchelijke meesterachtigheid willen uitoefenen, aan de Regering te verbieden, om bekwaamheden, welke zij ter goeder trouw meent met vrucht voor den Staat te kunnen doen dienen, daaraan ook werkelijk *dienstbaar* te maken.

De zotste passage uit het artikel van den *Tydgenoot*, waarover wij spreken, is die, waarin hij zich hevig gebelgd toont, dat de pers, welke hij ministerieel noemt, met zijne eigene beschouwingen volkomen overeen stemt.

Ieder onbevooroordeelde zou al eens ligt bedenken, dat er zeker soort van waarheden is, zóó klaarblijkelijk, dat geen mensch met gezonde hersenen dezelve miskennen kan; dat eene daad der Regering, zelfs al is die uit een politiek oogpunt en uit dat van het belang van den Staat, (waarin zoovele burgers zich bevinden ontbloot van eigen, zelfstandig oordeel), volkomen te verdedigen, nogtans voor een ander min talrijk gedeelte, van de *zedelyke* zijde, aanstootelijk is; en dat schrijvers, waaraan men zich den schijn geeft, alle onafhankelijkheid te ontzeggen, onafhankelijkheid genoeg kunnen bezitten, van het niet te verbergen, dat zij onder dat min talrijk gedeelte behooren.

Maar de *Tydgenoot* zag hier, in zijne sombere luim, niets anders in, dan het onwaardige doel der Regering, *om op schryvers over openbare aangelegenheden de blaam te werpen van zelfzucht.* De *Tydgenoot* toont hiermede, dat hij, in zijn eigen land, in den volsten zin des woords *» een vreemdeling in Jerusalem"* is.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

Te Waltham-abdy zijn Donderdag namiddag, ruim ten drie ure, de gouvernements kruidmolens in de lucht gesprongen, en hebben bij deze vreeselijke ontploffing, welke in verschillende gedeelten dezer hoofdstad duidelijk gehoord is, ongelukkiglijk zeven personen het leven verloren. De overblijfselen van een dier slagtoffers zijn, door de hevigheid der ontploffing, op niet minder dan 130 Eng. ellen afstand, aan gene zijde eener rivier, verminkt neêrgeworpen.

— In eene der zittingen van het geologische genootschap te Londen van de maand Maart, heeft de heer *Clarke* belangrijke berigten voorgelezen nopens een onderaardsch bosch te Kurrar Kurrau, aan de oostkust van Australie. Tusschen zandlagen, welke met lagen fossiele hout afwisselen, vindt men aldaar een geheel bosch van nagel- of ijzerhout uit de voorwereld. De stammen en wortelen dezer boomen staan regt op, en de stammen zijn van boven afgezaagd. In een nabijgelegen meer komen dergelijke boomen uit het water te voorschijn, de meeste staan regt op, en vele hebben nog de wortels in den grond. Eenige van die boomen hebben 120 jaarringen. De heer *Clarke* meent, dat herhaalde aardbevingen en verzinkingen van grond deze bosschen bedolven hebben.

FRANKRIJK.

— Uit Saint-Malo schrijft men, dat men aldaar, Vrijdag avond, den 7. dezer tusschen 8 en 9 ure, een zeer schoon luchtverschijnsel waargenomen heeft; hetzelve doorliep het luchtruim met eene onbeschrijfelijke snelheid. Na zich van het westen naar het oosten bewogen, en bijna de helft van de lucht doorloopen te hebben, is het op eens verdwenen. Het licht, hetwelk dit luchtverschijnsel

van zich gaf, was van dien aard, dat de donkerste vertrekken eensklaps daardoor verlicht werden.

BELGIE.

BRUSSEL, 17. April. Wij hebben eene verandering van ministerie bekomen. De ministers hebben hunnen Collega, den minister van oorlog, gevolgd, en hun ontslag gevraagd. De Koning heeft hun ontslag aangenomen en de volgende ministers benoemd, die gisteren den eed hebben afgelegd: den luit.-generaal graaf *Goblet d'Alviella* tot minister van buitenlandsche zaken, den baron *J. d'Anethan*, advocaat generaal bij het hof van appel te Brussel, tot minister van justitie, den heer *E. Mercier*, lid van de Kamer der afgevaardigden, tot minister van financien, den heer *A. Dechamps*, lid van de Kamer, gouverneur van de provincie Luxemburg, tot minister van publieke werken, en den generaal majoor *P. L. Dupont*, tot minister van oorlog. De afgetreden heeren zijn *C. de Briey*, *Nothomp*, *Smits*, *Desmaisieres* en *de Meulenare*.

— Men leest in de *Gazette van Vlaanderen*:

Men meldt uit de West-Vlaanderensche gemeente Denterghem, dat de ellende en het *pauperismus* er toenemen en de genaamde *Bernard Nuessens*, een arm, maar deftig en eerlijk man en vader van een talrijk gezin, aldaar van gebrek bezweken is. Dit is stellig en de eerwaardige Heer Pastoor der gemeente, heeft het op den predikstoel afgekondigd, er bijvoegende, dat deze man niet is kunnen beregt worden. Het is reeds de tweede ingezeten van Denterghem, die er ten gevolge van gebrek aan mondbehoeften sterft.

GEMENGDE BERIGTEN.

In het dorp Portugaal zijn 4 huizen verbrand. — De verborgenheden van Parijs zien het licht bij H. Nijgh te Rotterdam. — De boeten, waartoe de predikant Budding veroordeeld is, bedragen thans de kleinigheid van ƒ 25.000. — In Hongarije zijn 200 huizen een roof der vlammen geworden. — Op het paleis Buckingham zijn aanstalten gemaakt tegen de bevalling van koningin Victoria; vroedmeester, baker, min, elk stond op zijn post vaardig. — Aangeboden springmatrassen voor bedlegerige zieken, bruiden, in de Torensteeg. — De Commissie tot het verzamelen van giften voor het fel geteisterde Guadeloupe, heeft thans reeds eene som van 825.140 franken ontvangen. — Uit Brest worden thans eenige Fransche oorlogsschepen naar Haïti afgezonden, om de Fransche onderdanen op dat eiland te beschermen. — De inkomsten van Groot-Brittanje leveren een' guustigen uitslag op en toonen den terugkeer aan van nationale welvaart. — Eerstdaags zal op de Boulevards te Parijs eene proef worden genomen met de verlichting door middel der nieuwe, onlangs uitgevondene, Voltasche kolom. Men zegt, dat de uitwerking inderdaad verwonderlijk is en dat het licht tienmalen helderder is, dan dat van het gaz. — Er is nu een middel uitgevonden tot uitroeijing van likdorens, hardigheden, eelt, enz., zonder te snijden, alleen door een elixter, zonder pijn en in 2 à 3 minuten. — Er wordt een algemeene fabrijk-staat over het geheele Rijk opgemaakt. — De Schoone Slaapster is een der aangenaamste stukken van het repertoire van Amsterdam. — Het eerste concert, door Rubini te St. Petersburg gegeven, heeft ongeveer 154,000 francs opgebragt; de prijs van iedere plaats was 50 francs. — De ongeboren Hollanders zullen nu 3 pCt. doen. — Op het Rapenburg te Amsterdam is een zingende spreeuw te koop. — Kauffman vraagt 50 vlugge en eerlijke kleermakers. — De koninklijk geoctrojeerde Morhange bestrijd voortdurend triomferend de Amsterdamsche weegluizen. — De stad Zierikzee is te Zierikzee te water gelaten. — Het is niet waar, dat den horologiemaker Kivits, te Bergen-op-Zoom, zeven bij hem in den maak zijnde horologien verpand heeft. — Trouwlustige meisjes recommanderen wij een abonnement op het Handelsblad. In No. 3569 worden er weder twee ten huwelijk gevraagd; gevolgd door de aanvraag van eenen heel- en verloskundige om werk.

MENGELINGEN.

De Schot in Parijs.

(Vervolg van onze vorige)

Zoo sprekende, leide hij het met brillanten gemonteerd zwaard en het perkament op de tafel, boog nog eens diep en verwijderde zich langzaam, maar met een vasten, afgemeten tred.

«Bedenk u wel, ridder," zeide de woedende koningin, "tot het uiterste gebragt door de teleurgestelde hoop en de koelbloedige beleediging van den onverschrokken krijgsman; «bedenk het nog eens! Gij kent het spreekwoord: het is niet goed koninklijke geheimen te weten! Hoe kunnen wij er op vertrouwen, dat gij niet aan Coligny zult verraden, wat wij u mededeelen?"

«Dewijl ik zijn bloed u niet verkoopen wilde," antwoordde de Schot ernstig; «is hiermede eenig gevaar verbonden, dan is het zeker niet voor het eerst, dat ik er mede bekend ben geworden, en het zal, zoo ik denk ook niet voor het laatst zijn."

Zonder een woord verder te verliezen, verliet hij de audientiezaal met luider en vaster tred, dan ooit welligt in deze rampzalige zalen was gehoord. De deurwachter meenende, dat zijn souverein den man zijn afscheid gegeven had, liet hem ongestoord en in diepe stilte weder vertrekken; en eer nog het schuldige paar van dezelfs verbazing bekomen was, was Hamilton reeds buiten de muren van het paleis.

Een uur daarna werd de vroeger gemelde bode op nieuw bij den monarch geroepen, om zijne bevelen te vernemen.

«De Crespigny!" zeide hij tot hem, «neem drie der beste mannen der Italiaansche lijfwacht, spoor den vermetelen Schot op, en hetzij gij hem aan tafel, te bed, bij den haard of het"... hier hield hij op, sloeg met eene veel beteekenden grimlach op het gevest van zijnen dolk, en wees met de hand naar de deur, «Eer de morgen daagt, moet zijn hoofd voor mijne voeten liggen, of zie toe, waar het uwe blijft! Marsch!"

De morgen van dien noodlottigen dag was daar; dien dag van schrik en gruwelen, en die nooit vergeven noch vergeten zal worden, zoo lang het menschdom nog een vonk van herinnering behoudt. Doch juist diezelfde dag, welke, volgens de berekeningen eener duivelsche staatkunde, der gezuiverde leer van Christus overal den doodsteek geven zou, diezelfde dag bragt meer toe tot bevordering der reformatie, dan de wapenen van dezelver aanhangers of de bewijsgronden harer leeraars, gedurende eeuwen van rust hadden kunnen te weeg brengen; even als hadde de vader des kwaads, die het plan deed geboren worden, zijne kinderen na dezelfs volvoering verlaten, en in plaats van belooning, slechts schande en vervloeking doen toekomen. Doch ook de verblinding der Hugenooten was niet minder onverklaarbaar dan de onmenschelijkheid hunner vijanden. Het scheen, alsof hunne oogen door het huwelijk des jongen konings van Navarre, later Hendrik IV., zóó verblind waren, hun argwaan zóó ingesluimerd was, dat geen voorteeken van het aanstaande verraad, hoe in het oogloopend ook, hun blind vertrouwen kon schokken. Eerst toen Coligny door de hand van een' minder naauwgezetten vijand dan Bothwellhaug, bijna omgekomen was, gingen dezen en genen de oogen open, om het eerste bedrijf van dit gruwelijk treurspel te aanschouwen.

Nooit traden de buitengewone talenten der koningin moeder meer in het licht, nooit werden zij met zulk een gevolg bekroond, als toen zij de hoofden der Protestanten, door vermakelijkheden van allerlei aard, zoo lang wist te verstrooijen en te verblinden, tot het plan hunner vernietiging genoegzaam gerijpt en der voltooijing nabij scheen; en het is merkwaardig, dat juist die maatregelen, waardoor zij in slaap gewiegd werden, strekten, om hen aan hunne vervolgers prijs te geven. Karel beval uitdrukkelijk, dat de voornaamste mannen onder de Hugenooten hun verblijf in de nabijheid des gewonden admiraals zouden nemen, onder voorwendsel, dat zij dan steeds gereed konden zijn, om hem voor de aanvallen zijner vijanden te behoeden, terwijl men daarmede niets anders bedoelde, dan de aanzienlijksten dezer partij op éénen hoop bij elkander te hebben, om hen zonder hoop op wederstand en zonder mogelijkheid van ontsnapping op eens te kunnen afmaken. Eene eerewacht, uit soldaten van de koninklijke lijfwacht bestaande, kreeg bevel, de zekerheid des admiraals te bewaken; maar het bevel over deze wacht, was aan den doodvijand van Coligny, den hoofdman Coscius, toevertrouwd. Eindelijk ging de voorbeeldelooze laagheid van het koninklijke paar — Karel en zijne moeder — zoo ver, dat zij, om hunne vijanden volkomen te verblinden, aan het ziekbed des gewonden admiraals hunne deelneming kwamen betuigen, nadat zij alvorens zijn dood besloten hadden.

Eindelijk was alles in gereedheid; de hertog van Guise werd, als de geschikste persoon hiertoe, tot aanvoerder der slagting verkozen; de hoofdlieden der Zwitsers en de Italiaansche Condottieri, werden door allerlei beloften aangevuurd, en ontvingen vooraf groote belooningen; de Decimiers der burgerwachten bekwamen heimlijk bevel, om hunne lieden in alle hoeken der stad te wapenen, als kenteekenen een wit kruis op hunne hoeden en witte banden om den arm te hechten; in elk venster lichten te plaatsen en zoodra de klok van het paleis, zoo als gewoonlijk bij het aanbreken van den dageraad, zich deed hooren, op de Hugenooten aan te vallen en geen een hunner binnen de muren van Parijs in het leven te laten. Maar dit was nog niet alles; aan alle Katholijke stedehouders, in elke stad van het Koningrijk waren dezelfde bevelen afgezonden, zoodat, op hetzelfde uur, in alle deelen des rijks, duizenden der beste en kundigste burgers onder het zwaard vallen zouden; evenwel moest de booze moeder allen invloed, dien zij op haren wel verachtelijken, doch tevens zwakken zoon bezat, aanwenden, om hem in zijn besluit niet te doen wankelen.

De geheele dag, welke op het gesprek met Hamilton volgde, werd door het wreede paar in angstige verwachting, welke bijna aan doodsangst grensde, doorgebragt. Gehoorzaam aan het bevel zijns meesters, had zich de Crespigny op weg begeven met drie schurken zijner lijfwacht, om Bothwellhaug's mond voor altijd te sluiten. De poorten der hoofdstad bleven gesloten en de ontkoming van het slagtoffer scheen onmogelijk; ook was het niet ligt te vermoeden, dat een vreemdeling zonder eenige hulp, met goed gevolg aan de wapenen van vier aanvallers weerstand zou kunnen bieden, die om hunne geschiktheid in het behandelen der wapenen en hunne wreedheid, met opzet daartoe waren uitgekozen. Maar uur op uur verstreek, en er kwam geene tijding, noch van een' goeden noch van een kwaden uitslag, tot eindelijk, juist op den morgen van den voorgenomen moord de verstijfde en gehavende lijken van dit viertal in het struikgewas der koninklijke tuinen ontdekt werden, en wel met vreeselijke sporen van dat gevaarlijk wapen, waarmede zij ter neder geveld waren, aan hoofd en romp. Klaarblijkelijk waren zij door Hamiltons hand gevallen; maar wat de middelen aangaat, waardoor het aan eenen man gelukt was, vier vijanden te overwinnen en hem allen om te brengen, dit was volstrekt onmogelijk te ontdekken; ook verspreidden de ijverigste nasporingen geen licht over de latere gangen of het tegenwoordig verblijf des overwinnaars. Van het oogenblik af, dat hij de koninklijke vertrekken verlaten had, scheen niemand hem gezien noch iets van hem gehoord te hebben, hoewel hij in gestalte en kleeding veel te veel bij anderen afstak, om onopgemerkt te blijven in het gedrang der hoofdstad. Uit het gedrag van de Coligny en zijne onbezorgde vrienden, was echter zoo veel op te maken, dat tot dusverre ten minste nog geene ontdekking van den voorgenomen moord had plaats gehad; en hoewel het waarschijnlijk was, dat de Schot, woedend, dat hij door hen ter dood gedoemd was wier beleefdheden hij van de hand gewezen had, de geheele zamenzwering zoude ontdekken, zoo bleef, desniettemin de mogelijkheid bestaan, dat dezelfde ridderlijke denkwijze, die hem onderscheid deed maken tusschen personele wraak op zijnen doodvijand en een moord op vreemd gezag, hem zou bewegen, om de geheele schurkerij te verswijgen, hoe hij ook de volvoering eener misdaad mogt verafschuwen, hem onder het zegel van eene onverbreekbare stilzwijgendheid toevertrouwd.

De nacht brak aan, en met de duisternis des hemels viel tevens een somberen angst op den geest des konings; eene inwendige gejaagdheid verving de plaats van zijne gewone waardigheid; zijne oogen gloeiden als vuur in hunne duistere holtens met de wilde uitdrukking des verderfs, en tegen het donkere rood, dat nu en dan zijne wangen bedekte, stak de daaropvolgende bleekheid des te verschrikkelijker af, het sterkst bewijs van de wanorde zijner ziel. — Geen oogenblik had hij rust of duur; meermalen wierp hij zich met eene zekere woestheid in den armstoel, waaruit hij straks weder opvloog en met wankelenden, onvasten tred door de kamer rende, niet ongelijk aan eene wilde hyaena in zijn hol. Nu eens zwoer hij onder de afschuwelijkste verwenschingen de uitroeijing der Hugenooten tot den laatsten man, dan weder beschuldigde hij zijne raadgevers en zelfs zijne gevreesde moeder van het schandelijkste bijgeloof en eene onverbiddelijke woede.

«Gij zijt het," riep hij uit, «gij zijt het, die het loon der zonde inoogst! Maar ik, ellendige, zal door alle eeuwen heen, als een voorwerp van den haat en de vervloeking der menschen, ja mogelijk als een toonbeeld van Gods gramschap genoemd worden!" en onder eenen vloed van tranen wierp hij zich op zijn leger neder, dat onder het geweld zijner zenuwachtige aandoeningen trilde.

(Vervolg hierna.)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. April. Sedert den 18 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Margaretha, J. H. Wilt, Corsaer, garst.

Voor Gend bestemd:

Jantina, J. J. Das, Grangemouth, ijzer.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Achilles, E. G. Molles, Gothenburg, stukgoed, La ville de Bruxelles, D. Stinze, St Thomas, passagiers, Aurora, R. Holbeek; Anna Margaretha, D. Haye; Emma Mathilda, J. B. Egberts, alle Avontuur, ballast; Jane Baxter, B. Lanieman, Goole; Everdina, J. Bradhering, Riga, beide ballast; La Reine, R. Jansen, Hull, vlas; Ida Margaretha, N. de Jong, Hamburg, suiker; Charlotte, R. Schipman, Stettin; Aurora, J. Schulte, Riga, beide ballast; Magna, R. Andersen, Hamburg, suiker; de kleine Herman, C. Ganthfot, Avontuur, ballast; Precurseur, N. Scholtens, Liverpool, schors; de Maria, J. Hermansen; Henrikus Everhardus, J. Rebbek, beide Avontuur, ballast; Ottoman, N Hannan, Havannah; Treuna, J. A. Schoon, Avontuur; Treveuner, Nyborg; de President, J. Walter, St. Domingo; Belle Alliance, H. C. Behm; Talma, R. Windsor, beide Avontuur, Victoria, J. Walter, Memel; Orsem Bride, C. Donbellij; Fortuna, G. Claassen, beide New-Castle, alle ballast; Fama Habaira, P. Castina, ballast; Santander; Anna Jacobine, N. Schleuze, suiker, Hamburg.

Van Gend gezeild:

Hannibal, T. Moriset, New-York, ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.